

LINDA ROOD

De woestijnfase van spiritueel ontwaken

In het proces van spiritueel ontwaken ontstaat op een gegeven moment een overgangsfase: de slavernij van conditioneringen is in zekere mate afgeworpen maar de daardoor ontstane ruimte heeft zich nog niet gevuld met nieuwe vormen. In deze fase, die ik de 'woestijnfase' zou willen noemen, liggen belangrijke lessen te wachten en word je, bij gebrek aan oude oriëntatiepunten, teruggeworpen op je ware zelf. Vaak willen we deze woestijnfase zo snel mogelijk doorlopen of liever nog overslaan om rechtstreeks ons doel, ons beeld van het paradijs, te bereiken. Maar daarmee zouden we de 'sacredness' van deze plek over het hoofd zien.

Deze periode in de 'leegte' van de woestijnfase vraagt een diep vertrouwen in je bestaansgrond, je zijn. Hoewel de woestijn onbegaanbaar lijkt, een plek waar je zo snel mogelijk doorheen wilt, blijkt ze in werkelijkheid een magische plek te zijn. Een plek waar transcendentie mogelijk is. Het houvast van eerdere overlevingsstrategieën is met het afwerpen van je oude conditioneringen komen te vervallen en het enige wat rest om door de woestijn te komen, is overgave aan en je laten leiden door dat wat het persoonlijke overstijgt. Je kunt dat Leven noemen, of Bewustzijn, Christusbewustzijn, Boeddhanatuur, Leegte of God.

De woestijnfase vormt een schril contrast met de momenten van zelfrealisatie waarin innerlijke vrede en vrijheid je vervullen, als oasen vol genade en overvloed.

*Ga niet te snel voort.
Probeer deze ervaring niet over te slaan.
Het hoort erbij!
Je kunt niet zonder deze ervaring het 'paradijs'
binnengaan.*

Zonder deze ervaring zou je het paradijs waarschijnlijk niet herkennen.

De persoonlijkheid heeft het in deze fase bijzonder moeilijk. Omdat ze zo wanhopig graag houvast wil, zou ze zich meteen weer gaan hechten wanneer er in deze fase te snel nieuwe ijkpunten zouden zijn. De lessen die in deze fase besloten liggen, zouden daardoor over het hoofd gezien kunnen worden. Ook al bestaat de persoonlijkheid 'slechts' uit conditioneringen en gedachten, zolang Bewustzijn nog niet volkomen gerealiseerd is, kan je aandacht er nog steeds in verstrikt raken. De persoonlijkheid zaait twijfel en stelt de bevrijding en het te volgen pad ter discussie. Terwijl er alleen maar stilte, kaalheid, hitte en zand is. Er is

geen overvloedig groen en er groeien geen vruchten. Het lijkt hier allesbehalve een magische plek! Deze fase vormt een schril contrast met de momenten van zelfrealisatie waarin innerlijke vrede en vrijheid je vervullen, als oasen vol genade en overvloed. Zal ik hier wel overleven, vraagt de persoonlijkheid zich vertwijfeld af. Waar moet ik van leven? Leidt het pad dat ik volg wel naar vrijheid? En zo ja, wat heb ik aan vrijheid als ik omkom van de honger en dorst?

Het beloofde land

Het bekendste en mooiste verhaal dat deze fase symboliseert, vind ik het verhaal van Mozes. Mozes leidde het volk van Israël vanuit de slavernij in Egypte naar het beloofde land. Na een aanvankelijke periode van euforie over het bevrijd zijn, geleid worden door God en de goede vooruitzichten komt de harde dagelijkse

realiteit van de woestijn. Het eten is op en ze dwalen al dagen door de woestijn, een door God gezonden wolk volgend. Twijfel slaat toe. Zullen ze het beloofde land wel bereiken? Zullen ze voldoende te eten hebben? Zullen ze veilig zijn? De mensen van Israël beginnen te klagen en wanhopen. In Egypte waren ze onvrij en slaaf maar hadden ze wel te eten!

Ze volgden een wolk, die Gods leiding weerspiegelde. Kun je je voorstellen hoeveel geloof en vertrouwen je moet hebben om een wolk te volgen?! Het is een prachtige metafoor voor het innerlijk kompas dat ieder van ons gekregen heeft en dat ik het 'ja-(en nee-)gevoel' noem. Je volgt een innerlijke roep tot spiritueel ontwaken, het beloofde land, zonder de zekerheid dat je het ooit bereikt. Je volgt hem desondanks omdat je niet anders kunt en wilt dan de roep gehoorzamen. ►

Je volgt een innerlijke roep tot spiritueel ontwaken, het beloofde land, zonder de zekerheid dat je het ooit bereikt. Je volgt hem desondanks omdat je niet anders kunt en wilt dan de roep gehoorzamen.

Het is sterker dan de persoonlijkheid. Herken je dat? Dat je diep vanbinnen een roep(ing) voelt naar bewustzijn en spiritueel ontwaken? Soms zijn er perioden dat je opeens bij een oase bent. Je voelt je volledig, gevoed, veilig en vervuld. Maar je kunt daar niet blijven, want je weet heel goed dat dit nog niet het beloofde land is.

Het is slechts een voorproefje, een tijd om je te ontspannen en op te laden voor de weg die volgt.

Leven in het moment

Een belangrijke les die in de woestijn kan worden geleerd is om met de dag te leven. Ofwel in het nu te zijn. Niet omdat je al die mooie verhalen over de

kracht van het nu gehoord hebt, maar puur omdat dit is wat het Leven je voorschotelt. Je wordt in deze fase uitgenodigd om alle zorgen over morgen los te laten en je te ontspannen in het Leven, in jezelf. En hoe fijn dat wellicht kan lijken, wanneer je er werkelijk voor staat kan het een behoorlijke uitdaging vormen. Alle overtuigingen

die je mogelijk nog hebt over de zekerheden in je leven, pelt datzelfde leven in deze fase van je af.

Terug naar het verhaal van Mozes. Omdat de Israëlieten voedsel nodig hadden, gaf God hun elke dag voldoende manna om te eten: kleine korreltjes naar honing smakend voedsel die in de morgen door de hele woestijn verspreid lagen. Ze mochten het manna alleen op de dag zelf eten en niet bewaren voor de dagen erna. Hierdoor konden ze niet anders dan leren vertrouwen op en zich overgeven aan het Leven en het moment zelf. De geest, ons hoofd, gaat zich natuurlijk ongelofelijk zorgen maken over de dag van morgen. Zal er dan wel weer voldoende manna zijn? Wat nu als het er morgen niet is? Hoe moeten we onszelf en onze kinderen dan voeden? Misschien dat we toch wat moeten sparen? Misschien hadden we toch niet moeten vertrekken uit Egypte?

Je verhalen en wereldse bezit offeren

In de woestijn werd pijnlijk zichtbaar dat de Israëlieten snel wanhoopten en terugvielen in oude gewoonten. God probeerde hen te helpen door ze tien geboden te geven. In wezen kwamen die neer op het trouw zijn aan God. Trouw aan de innerlijke roep tot spiritueel ontwaken en het ware zelf. Deze geboden bleken voor het

volk echter niet voldoende om op het rechte pad te blijven. En voor wie zijn ze wel voldoende? Heb jij genoeg aan het lezen van een boek over innerlijke bevrijding om die in je leven te realiseren? Hoewel het bijzonder behulpzaam kan zijn, is het nooit toereikend. De woorden van 'God', Boeddha, het Leven, Brahman kun je alleen realiseren door ze zelf waarlijk te ervaren. Daarvoor is een bepaalde rijpheid nodig. Het volk wist wat God van hen vroeg. Nu moesten ze het nog zelf realiseren, met vallen en opstaan. Dus bleef het volk 'fouten' maken, oftewel ervaring opdoen. Om hen hierbij te helpen sprak God met Mozes af dat Mozes het volk zou leren offeren aan God. Wanneer de mensen een 'fout' hadden begaan, moesten ze iets van hun wereldse rijkdom offeren aan God. Wanneer ze dit oprecht en met berouw in hun hart zouden doen, zou God hen vergeven. (Zouden ze zelf ervaren dat ze altijd al vergeven waren, zijn en zullen zijn.) Alleen dan zouden ze het beloofde land bereiken.

Met andere woorden: het Leven wil je in de woestijn leren om dat wanhopig op en neer springende 'ik' los te laten en het te offeren aan het Leven. Niet als trucje, omdat je hebt gehoord of gelezen dat dat verlossing brengt, maar vanuit je eigen ervaring dat dat gesprek van dat 'kleine ik' nergens toe leidt. Het is het gesprek van ►

Het Leven weet wanneer je klaar bent voor het beloofde land, 'the sacred place'.

angstige en ondermijnende gedachten, van zorgen, van pogingen controle te hebben over een ongrijpbare werkelijkheid. Het leidt alleen maar af van werkelijke vervulling, vrede en vrijheid. Door onderuit te gaan, in zeven sloten tegelijk te vallen en weer op te krabbelen rijpen je inzicht en bereidheid om het ego los te laten. De verlossing. Iedere keer dat je je ontspant in dit moment proef je van deze genade. Ontspanning, overgave en de vreugde van zijn. En het Leven weet wanneer je klaar bent voor het beloofde land, 'the sacred place'. Het is slechts een gedachte verwijderd en zal zich onmiddellijk voor je openen wanneer je werkelijk voorbij de verhalen gaat.

Zalf op het gewonde ego

De fase in de woestijn kan lang duren vanuit het persoonlijke perspectief. Daar komt bij dat de reis van slavernij naar vrijheid vaak een aanvang neemt omdat het ego er een belang in ziet. Het denkt er iets te kunnen halen. In de woestijn wordt

het pijnlijk duidelijk dat het ego het beloofde land nooit zal bereiken. Mozes zelf bereikte het beloofde land niet. Uiteindelijk liet hij de twijfel en het geklaag van het volk toe in zijn hart en verloor hij zijn Zelf-vertrouwen. Naar mijn indruk staat het volk symbool voor de vele stemmen in je hoofd die je proberen wijs te maken dat het beloofde land helemaal niet bestaat. Dat het waanzin is om verder te reizen. Dat het levensgevaarlijk en zelfs onverantwoordelijk is. Het ego: al die twijfels, wanhoop, hoop, dromen, verlangens en innerlijk verzet. Ga je daarvoor buigen? Of blijf je buigen voor het Leven? God liet Mozes sterven op een berg, met uitzicht op het beloofde land. Misschien is dit wel zalf op het gewonde ego. Dat wanneer het ego sterft in de armen van God/Bewustzijn, het oplost in de verlichte staat van zijn waarnaar het al die tijd gestreefd heeft. Mocht je in een woestijnfase verkeren, weet dan dat het een teken is van gerijpt bewustzijn. Je hebt al ketenen losgelaten en dat is verheugend. Geef niet op! Zet iedere dag een stap, aanwezig in dit moment. Volg de innerlijke roep die je naar huis leidt, in het besef dat je in werkelijkheid altijd thuis bent. ■

Tekstredactie: Tanja Timmerman

De vergelijking met het verhaal van Mozes is gebaseerd op een lezing (zondag 2 augustus: van woord naar leven) van www.bijbelcitaat.be.

Vanuit deze site worden dagelijkse Bijbelcitaten verstuurd.

LINDA ROOD

Linda Rood is therapeut en auteur van het boek *Ja – je innerlijk kompas voor vrede en vrijheid*. In dit boek vertelt ze hoe ze het ja-gevoel ontdekte en erop leerde koersen. Een persoonlijke crisis vormde een wake-upcall die leidde tot spiritueel ontwaken. Begin 2013 ontwikkelde ze het meditatief zelfonderzoek Vragen naar Vrijheid, waarmee ze zowel zichzelf als anderen hielp zich te bevrijden van beperkende overtuigingen en bijbehorende patronen. Kijk voor meer informatie over Linda Rood, haar boek en de Vragen naar Vrijheid op www.lindarood.com.

